

SZEGEDI

KATOLIKUS
TUDÓSÍTÓ

Megjelenik
havonta
kétszer

Szerkesztőség és
kiadóhivatal:
Belvárosi Plébánia
Tel. 11-36.

Te corda loquuntur

Az első fájdalom dermedtségéből alig felocsudva csak suttogva halljuk, csak suttogva mondjuk: meghalt a nagy miniszter.. a nagy miniszter halott.

Klebelsberg Kunó gróf halálán szomorkodik az Egyház, melynek hűséges fia volt, Klebelsberg Kunó grófot gyászolja az egész nemzet, melynek magasra kiemelkedő világító fátylaja volt, Klebelsberg Kunó gróf temetésén sir, zokog egy egész város, melynek bölcs tanácsadója, hatalmas szavú protektora, mindenkifelett pedig jószágos, szerető atyja volt.

A gyász tompa fájdalomában úgy érezzük magunkat, mint viharzó tengeren hanykódó hajósok, kik elvesztették az iránytűt, mely irányt mutat és biztonságot nyújt. Amint ők is csak az égre tekinthetnek, mi is odapillantunk a csillagokon túl, hogy a további utat megjeljük, mely a biztos partra vezet.

Klebelsberg Kunó grófot az egész katolikus magyarság elismerte és nagyrabecsülte kivételes tehetségéért, fáradhatatlan tevékenységéért, évszázadokra szóló alkotásaiért. Mi szegediek azonban mindezekon felül szerettük Öt, amiben valóban pazarló volt, az Ő szeretetéért. Klebelsberg Kunó gróf nemcsak nagy elme, nagy lélek, hanem nagy szív is volt. S ha elméjét és lelkét az ország érdekeinek gyorsan emésztő áldozati oltárára helyezte, érző meleg szivét nekünk szegedieknek adta. A tiszteleten, megbecsülésen, hálás elismerésen felül ezért szerettük Öt. Amíg kulturális alkotásainak egyetlen téglája, egyetlen köve fennmarad, addig emlékéét »saxa loquuntur«, de amíg az Öt ismerő, a Vele érintkező nemzedékből egyetlen egy szegedi szív dobog, addig szeretetéről »corda loquuntur«.

Katolikus öntudat és felekezeti öntudat

Irta: Varga Ferenc.

Az öntudatról sokféle formában beszélünk. Mikor az ember a gyermekkorából kinő, öntudatos lesz. A történelmi nevű család sarja, öntudatosan viseli a nagy család nevét. A nagy tehetség, a lángész tudatában van képességeinek és az elgondolásban vagy kivitelben ez a tudat érezhető. A hazafi bizonyos bátor öntudattal nevezi magát nemzete tagjának. A katolikus ember pedig lelkes öntudattal nevezi magát az egyház hívének. Az öntudatosság ezen különféle formáit egyaránt jellemzi a határozottság, bátorság, sőt bizonyos nemes értelemben vett büszkeség, mely az öntudat hordozóját eltölti, midőn önmaga vagy mások előtt arra a kérdésre akar megfelelni: »ki vagyok?« — Az öntudat sokféle formája a tárgy szerint, helyesebben a szempontok szerint, melyeken felépül, mégis súlyosabb vagy kevésbé súlyos lehet és talán megegyezünk abban mindnyájan, hogy súlyosabb öntudatot ember nem hordozhat a föld hátán, mint egy Szent Pál hordott s mindazok, kik vele együtt vallják: »Tudom, kinek hittem...« Mivel pedig, mikor az Ur Jézusban hiszünk, tudjuk, kinek hiszünk és a vértanusáig erős a hitünk benne, azért hiszünk művében is: az anyaszentegyházban és az egyház iránt való hűséget is éppoly életbevágó fontosságúnak tartjuk. Amily öntudattal valljuk tehát magunkat Krisztus követőinek, ugyanolyan öntudattal valljuk magunkat az anyaszentegyház tagjainak is.

Midőn idejutottuk, meg kell állapítanunk, hogy bizonyos hasonló és megtévesztésre alkalmas öntudattal találkozunk azoknál a vallási a csoportosulásoknál is, melyek idők folyamán az anyaszentegyház kebléről elszakadtak, elsodródtak. A figyelmes szemlélő azonban észreveheti, hogy lényeges különbség van a két öntudat között és a katolikus öntudatnak olyan karakterisztikus vonásai vannak, melyeket *más vallási alakulatok nem is igényelhetnek, vagy ha igényelnek, előbb-utóbb ellentmondásba jutnak önmagukkal.*

Igy a felekezetek is szeretnek előhozakodni hagyománnyal, *évszázados multjukkal* és sehol az anyaszentegyházban nem találkozunk annyi »ősi« intézménnyel, mint éppen náluk. Önkéntelenül is elárulják tehát ezzel, hogy milyen fontos szempont előttük is a régiség, a hagyomány; sajnos, azonban közben észre sem veszik, hogy ebben a tekintetben a katolikus anyaszentegyház minden felekezettel szemben igazán utólérhetetlen előnyben van.

A felekezetek is szeretnek hivatkozni arra a sok egyéni jószándékból fakadó lelki erőfeszítésre és előmenetelre, melyet egyesek bármely felekezeten is, teljes jóhiszeműséggel, az illető vallás segítségével, a hitélet terén tesznek és ezeket az eseteket

szeretik buzdító példa gyanánt, a vallásuk iránt való becsülés növelésére is felhasználni. Nem veszik azonban itt sem észre, hogy ezen sikerek vagy eredmények semmivel sem szárnyalják túl azokat az eredményeket, melyeket a katolikus anyaszentegyház a maga fegyvereivel elért vagy elér. Sőt biztos statisztikai adataink vannak a bűnözések különböző területeiről, hogy a katolikus anyaszentegyház a maga szilárd hit- és erkölcsi elveivel, csonkítatlan kegyelmi eszközeivel, a sok lagymatag, inkább névleges katolikus ellenére is, — több sikerrel veszi föl ellenük a harcot minden más vallásnál.

Abban a szilárd meggyőződésben vagyunk, hogy egyetlen felekezetnek sem lehet végső célja, hogy csupán szakadást hozzon létre és az embereknek egy bizonyos csoportját nyerje meg magának, hanem arra kell törekednie a benne élő meggyőződés és apostoli buzgóság tüzevel, hogy ezen saját jobbnak tartott meggyőződése értelmében az egész kereszténységet átgyúrja és új egységes szellemmel töltsse el. A szakadások ugyanis, melyeket szent Pál is próféta lélekkel elháríthatatlanoknak mond, mindenestre csak az emberi gyarlóság ideiglenes következményei lehetnek, de egyetlen komoly, lelkiismeretes tényezőnek sem képezhetik végső célkitűzéseit. Ebben az értelemben tehát mindannyiunknak, lélekből legalább katolikusnak kell lennünk, vagyis egységre, *egyetemességre törekednünk*. A katolicizmusban meg is van a hitbeli egység szilárd, biztos alapja, a rajta kívülálló vallási csoportosulásokban azonban, hosszú évszázadok tapasztalata alapján azt kell mondanunk: hiányzik.

Az úgynevezett hitújítási mozgalmak kitermeltek eddig több száz kisebb nagyobb felekezetet és nagyon reménytelen volna a helyzet, ha ezek közül bármelyikre akarnók építeni a jövőt: a hitben és szeretetben való egység krisztusi »férfi korát.« A katolicizmus számaránya, állandó térhódítása Angliában, Amerikában és máshol, dacára, hogy az állami törvények is megnehezítik az áttérést, régi katolikus intézmények visszaállítása új név alatt az egyes felekezeteknél, — mind azt mutatják, hogy néhány évszázaddal a megindulás után nem csupán valami hatalmi erőszak vetett gátat a hitújítás mozgalmainak itt vagy amott, hanem igenis, a lelkek mélyén, sokszor hamu alatt szunynyadó mélységes katolikus érzés. Mindezek a jelenségek csak megerősítik a katolikus anyaszentegyházat abban a régi, változatlan hitében, hogy az egyház *krisztusi alkotmánya* alapján, a világra küldetés nagy parancsa egyedül őt illeti és a *jogfolyto-*

Igen jó minőségű

a r a n y

Olcsó és szakszerű
töltőtoll javítások

töltőtoll

nagyobb P 5'80

P 4'80

Szent István Társulatnál.

rosság alapján, a lelkek mentésének szent munkáját, isteni tekintéllyel, egyedül ő végzi.

Ennek a tudatnak a kifejezői, intézkedései is, pld. a vegyes házasságoknál, mikor nemcsak bizonyos jámbor óhajjal, de parancsal lép fel a gyermekek vallására nézve. Így senki más, csakis a katolikus egyház beszélhet, de viszont *nem is tehet másként*. Mennyivel más, mennyivel erőtlenebb 'e tekintetben minden más vallás eljárása, hivatkozása: évszázados multra, hagyományra, taktikázása: követelődzése, majd megalkuvása.

A katolikus hit ezen kitéphetetlen karakterisztikus jegyéből, hogy t. i. magát egyedül küldöttnek, egyedül üdvözítőnek hiszi a lelkek üdvösségére, — származik az ösztönszerű óvatossága is nyilatkozataiban, pld. a különböző vallások között való békéről. Ennek a kérdésnek egyedül csak ő tud úgy kifejezést adni, hogy a békeség hangoztatása soha ne szolgálhasson alkalmul a katolikus öntudat elhomályosításának, vagy a hitben való közönynek. Pillanatnyi hatás kedvéért egy katolikus közéleti tényező sem használhat olyan kifejezéseket, hogy »*mindenki higgye erősen a maga hitét*« és rendben lesz minden, hanem a korszellemnek megfelelő nemes eszközökkel és módon, mindenkor folytatja a felvilágosításnak és meggyőzésnek sokszor elég hálátlan munkáját.

A felekezeti öntudat gyengébb voltát mutatja a katolikussal szemben az a szemünk előtt és fülünk hallatára megismétlődő jelenség is, mikor egyik-másik felekezet a maga szellemi portékáját, már ismételten megcáfolt dogmatikai és történelmi hamisítások kíséretében ajánlgatja, számítva talán a nagyközönség tudatlanságára, vagy feledékenységére. A katolikus öntudattal pld. homlokegyenest ellenkezik, hogy a keresztény vallást is nemzetiség szerint osztályozza, mert alaptétel nála, hogy annak igazságai minden nemzet közös tulajdonai. Ezzel szemben egyik-másik felekezet ismételten kérkedik a »*magyar vallás*« diszítő jelzőjével, melyet nyomtatásban ugyan maga is idéző jel közé téve, tehát kellő értékére leszállítva, közöl, kimondva azonban mégis valamiképen jelentőségteljesebben hangzik és az ábrándozásra hajlamos lelkeket nem egyszer nem is csekély önérzettel töltheti el. A kritika boncoló kése alatt azonban ez a túltengő hazafias önérzetre valló jogcím is, mint a szappanbuborék, szétfoszlik és be kell látnunk, hogy sz. István és sz. László vallása, is van legalább annyira magyar, mint akár Kálviné, akár Lutheré.

50/50 drb. doboz levélpapír és boriték	— — —	P 2'—
50/50 drb. igazgatósági lev. papír és boriték	—	P 2'60
100 papír 100 boriték tömbbe	— — — —	P 3'—

Kapható: **Szent István Társulatnál.**

Orvos és a materializmus

Irta: Dr. Tóth János.

(Befejező közlemény.)

Az orvosi gyakorlat bőséges alkalmat nyújt a vallásos hit szerepét megfigyelni a testi egészségre. Amint Nánássy leírja, a kellemetlen hírre egészen másképen reagál egy hívő és egy hitetlen ember. A hívő ember, ki átéli az isteni gondviselésbe vetett rendithetetlen hitet, amely szerint minden nap kérjük a szerető és gondviselő bölcs Istent: »Legyen meg a Te akaratod!« — az ily lelkületű ember a legkellemetlenebb és legfájóbb hírt is megadással, megnyugvással tud fogadni, mert jól tudja: »Az Ur utjai bölcssek s kifürkészhetetlenek«. Az ily lelkületű ember nem eshet kétségbe, ha az Ur akarata egy szeretett hozzátartozóját elszólítja az élők sorából. Jól tudja, hogy nincs az egyén — a lélek — számára megsemmisülés, hanem mindannyian az örökkévalóság hazájába költözünk. A materialista, a »felvilágosult« ember élete örökös aggodalom, félelem a »véletlentől«. Mind ezeknek óriási szerepük és befolyásuk van a szervezet harmonikus élet-tani működésére.

A hívő lelkületű orvos gyakorlata közben hittérítő, hitvédelmező is lehet. Sok szerencsétlen sorsban levő embertársunkat sodort el vallásától, hitétől a kétségbeesés. A mai kor különösen próbára teszi az igazakat. A nyomor, az éhség, de sok esetben a kapzsi pénzvágy, ingyenélés, a kommunizmus karjaiba dobja megrendült lelkű embertársainkat. Fenyegető tekintetüket rászögezik minden templomra. Pap láttára ökölbe szorul zsebre dugott kezük. Mindent gyűlölnek, mindent kiirtának, mindent lerombolnának, ami cselekedeteik bűnösségét fejükre olvasná. Egy ilyen elsodort lélek, ha szabad mondani, öntudatos proletár »ha egyszer megbetegszik s betegségén a halálfélelem gyöngyözi ki homlokát, a megértő lelkű orvos kihalászhajtja a vergődő lelket zürzavaros pocsolyájából s megtérítheti Krisztus nagyobb dicsőségére.

Mennyi bünt, mennyi vergődést, emberi gyarlóságot lát az orvos. Materialista lélekkel itt nem lehet gyógyítani. Fájdalom, mindenütt vannak azonban kivételek. Anyagelvű szempontokból a megtévedt orvos cinkostárs is lehet betegének. Alhumanizmusból végzik az abordusokat, a tiltott műtéteket. Vannak országok, ahol már törvényesíteni is akarták a művi abordusok szociális indikációit. Törvényesíteni akarták a halálos bünt, pedig a teremtés munkájába farizeuskodó okoskodással beavatkozni nem szabad.

Sokat vitatott kérdés az is, hogy gyógyíthatatlan beteget, aki maga is kéri, szabad-e az orvosnak halálra morfiumozni. Ezen vitázni szintén álhumanizmus, materializmus. Az orvosnak kötelessége a fájdalmat csillapítani és megszüntetni, kötelessége enyhíteni a gyógyíthatatlan beteg szenvedéseit, de a beteg által óhajtott halált siettetni, nem krisztusi gondolat. Ha egy materialista orvos ezt mégis megtenné, Isten terveibe avatkozna bele. Mit tudjuk azt emberi ésszel felfogni, hogy Istennek mik a céljai azzal, hogy rettenetes betegséggel sujt egyeseket. Talán a lélek bűnhődik, tisztul az-

által. A Mindenható irtalma adott a betegségekhez ásványban, növényben, állatban olyan orvosságokat, melyek gyógyítanak, fájdalmat szüntetnek. Egyszóval nem hagyjuk magára a beteget, hogy nézzen csak a nirvána felé. Ezt nem tesszük, de halálos adag morfiumot sem adunk, bárhogyan is eseng érte.

Az orvosnak gyakran szomorú kötelessége az emberi élet kialakítását — a halál bekövetkeztét — megfigyelni. Amint Nánássy oly fenkölt lélekkel semmisülése, illetőleg csupán testi, mert szelleme, lelke nem is volt. Az idegsejtek erei nem tágulnak, nem szűkülnek többé, tehát nincs sem öröm, sem fájdalom. A rothasztó baktériumok hamarosan elvégzik munkájukat és nincs tovább. Ezzel szemben a keresztény bölcsélet és a dogmatika határozottan tanítja, hogy egyéniségünk, lelkünk a test funkcionális megszűnése után is tovább él: halhatatlan. Megtartja öntudatát, vagyis annak érzi és tudja magát, aki előbb volt.

Az orvosnak gyakran szomorú kötelessége, az embevi élet kialakítását — a halál bekövetkeztét — megfigyelni. Amint Nánássy oly fenkölt lélekkel leírja, sok esetben a súlyos beteg megérzi, megsejti, hogy a halála rövidesen be fog következni. Valahogy megérzi, hogy gyengülő teste felmondja a szolgálatot lelkének. Teljes öntudattal rendelkezik végső akaratáról, a jelenlevő és rég nem látott hozzátartozóit óhajtja látni, fél, remeg az ismeretlen, bizonytalan jövőtől, majd a betegség mindjobban legyengíti a teste ellenállóképességét s ezért a betegnek nehezebbre esik a beszéd, úgyhogy csak szeméinek rebbenésével, szakadozott, a környezet számára is sokszor érthetetlen mondataival jelzi, hogy öntudatát még nem veszítette el. A légvétel mind nagyobb időközökben történik, mind felületesebb lesz, a szívverések száma fokozatosan apad, erőteljességük csökken, a beteget veritek borítja el, az izmok elernyednek, elvész az érzékenység minden inger iránt: ez a haldoklás — az agónia — szomorú ideje. A haldokló most már senkit sem ismer meg, semmire nem reagál, a szemgolyók feszesek, fényesek lesznek, az arc megnyulik, az orr kihegyesedik, a szív működés mind halkabb és kihagyóbb lesz, a légzés csak megnyúlt sóhajokból áll, majd teljesen csend lesz, igazi altum silentium: ez a meghalás fenséges pillanata! Az egyén tárgy — hullá lett! Az orvostudomány klasszikus tömörséggel, mindent kifejezően azt mondja: az egyén exitált — eltávozott. A halál — exitus... eltávozás! A lélek eltávozása okozza, hogy a világhírű tudósból, a virtuóz művészből, a hős katonából, gazdagból, szegényből egyformán érzéketlen tárgy, undorító bűzös hullá lett. De csak a testéből! Amint a testnek az anyag és energia megmaradásának elve alapján egyetlen molekulája sem vesz el, mert a föld alatt is csupa kémiai vegyület marad, úgy a lélek is tovább él, amint Krisztus mondta: »Nincs halál, csak élet, — örök élet!« Minden egyénre a a temető sírhantján túl is nagy jövő vár: Az örökkévalóság, a vite aeterna!

Materialista felfogású orvos betegének végtelen nagy lelki kárát okozhatja az által, hogy doktori esküjét semmibe véve, nem igyekszik tapintatosan figyelmeztetni a hozzátartozókat, hogy súlyos betegét az esetleg bekövetkező halál, a kegyelem állapotában találja.

A természettudományok, közöttük az orvostudomány senkit sem tesz materialistává. A modern természettudomány megállapításaival egyáltalán

nem ellenkezik a hitvédelem — az apológia lélekről szóló fejezete. A csilagos ég szédületes távolságaiban keringő naprendszerek éppen úgy, mint a mikroszkóp többezerszeres nagyítású imverziós lencséje alatt látható mikroorganizmusok élete, mind Krisztus nagyobb dicsőségét bizonyítják és hálát adhat az orvos Istennek, hogy tudományával hatalmat kapott a test fölött, miként Krisztus utódjai, a papok kaptak a lélek felett. »Meggyőződéssel valljuk, hogy a természettudomány az örök hitigazságok legszebb apológiája!«

A világpolitika krónikája

A POLITIKAI VÉTSÉGEK büntetése céljából újonnan felállított német rendkívüli bíróságok megkezdték működésüket. A beutheni rendkívüli bíróság öt nemzeti szocialistát halálraítelt egy kommunista meggyilkolása miatt; a briegi rendkívüli bíróság szociáldemokratákat és kommunistákat, akik a július 10. ohlaueri összejövetelnél részt vettek, négy évig terjedő fegyházbüntetéssel sújtott.

A NEMETORSZÁGI SZOCIALDEMOKRATA párt új szocializációs programot dolgozott ki, melyet a közeljövőben fognak az új birodalmi gyűlés elé terjeszteni. A program követeli a nehézipar (bányászat, vas, cement, ipari kémia) legnagyobb részének és a nagybankoknak államosítását, egy állami hivatali egyidejű felállítását mellett, mely az egész bankügyet ellenőrizné, a mezőgazdasági nagybirtok kisajátítását, az állami monopóliumok kiépítését és egy központi tervgazdasági szerv felállítását.

SAJTÓJELENTESEK szerint francia-orosz meg nem támadási szerződésről folynak a tárgyalások. Ezzel kapcsolatban Oroszország Franciaországtól 40%-os kezességet követel a francia cégek által a Szovjetnek nyújtott hitelek dolgában, az orosz belső kölcsön kötvényeinek jegyzését a párisi tőzsdén. Ennek fejében Oroszország kötelezné magát arra, hogy a háború előtti orosz adósságokat 62 évi egyenként 60 millió rubeles törlesztéssel visszafizetné

DIXMUIDEN-ben a flamandok a világbéke és teljes leszerelés érdekében ériasi tüntetést rendeztek, melyen 250.000 ember vett részt.

AZ OTTAVAI brit birodalmi gazdasági konferencia egy Anglia és Kanada között létrejött megállapodás aláírásával végetért. A megegyezésben Anglia egyes mezőgazdasági termékek számára előnyös vámokat biztosít; ezért egy újonnan felállítandó kanadai vámbizottságban fellebbezési jogot élvez. Anglia és Irország közt még nem jött létre megegyezés, vagyis a két ország közti vámháború tovább tart.

A GENFBEN üléselő zsidó világkonferencia egyik határozatában mulhatatlanul sükségesnek tartja egy zsidó világkongresszus egybehívását, a zsidók nemzeti hazájának Palesztinában való kiépítését és a zsidó nép megszervezését. A világkongresszus, melynek előkészítésére végrehajtó bizottságot alakítottak, a zsidó nép, mint egységes népszerv alapján állana; a kongresszus delegáltjait választás útján jelölnék ki, amely választásban minden zsidó férfi és nő résztvenne.

Manréza Szegeden

A szegedi Jezsuita rendé az érdem, hogy Szegeden is megvalósulhatott a zárt lelkigyakorlat. Az életbe kilépni készülő egyetemi ifjúság egyenes kérelmére rendezte meg a jezsuita rend első zárt lelkigyakorlatát a Szeged-Somogyitelepi villájában páter Varga tanár kiváló szervezése és vezetése alatt. Eme lelkigyakorlatról az alábbi szemelvényekben számol be az egyik résztvevő.

Az ember rendszerint sokoldalú. Sajnos, eme sokoldalúságot a mai modern embernél a vallás terén is megtalálhatjuk. Ma már őszintén bevallom; magam is kb. ezek közé tartoztam. Voltak ismerőseim, akik szentéletűnek, voltak, akik a vallástól igen távolállónak ismertek. Ha ma azt állítom, hogy ebben a formában egyiknek sem volt igaza, ugyanakkor azt is be kell látnom, hogy mindkettőnek volt valami alapja, vagy legalább is látszatja. Egyike voltam azon embereknek, akik nem voltak állhatatosak és ha történetesen vallásos körbe kerültem, akkor vallásos volt a cselekedetem, de ha a vallástól messze járó tanokat vallók közé keveredtem, akkor a legtöbb esetben begombolkoztam és elrejtettem vallási meggyőződéseim szilárdságát és csendben úsztam az árral. Elbuktam, ahelyett, hogy másokat is felemeltem volna.

Minden időben előszeretettel foglalkoztam a politikával, melyet, hogy teljességben megismerjek, végigtanulmányoztam annak minden skáláját, minden kulisszatitkát. Mint szürke egyed, végighallgattam minden csoport, minden elv vitatkozását. A középelveken kívül végighallgattam a szocialistákat, a kommunistákat, sőt az ateistákat és a különböző szektákat is. Nem mondanám a valót, ha ma azt állítanám, hogy ne ragadt volna reám mindenhol valami, mely a másik elv híveinek egyes ténykedését súlyosan el ne ítélte volna.

Ilyen nézetek birtokában mentem el a lelkigyakorlatra.

Közvetlen bevonulásomnak is érdekes előzményei voltak. Véletlenül — ma már látom, hogy Isten különös kegyelméből — kerültem olyan társaságba, melynek minden egyes tagja önként jelentkezett eme lelkigyakorlatra. A hozzám intézett kérdés feszélyes helyzetbe hozott. Hosszú lelkitusa után úgy döntöttem, hogy én is részt veszek a lelkigyakorlaton, ami nem kis mértékben egyik jóbarátom ösztökélésének is betudható. Az étkezési pénzül lefizetendő 6 pengőt azonban — mint hatóságilag bejegyzett munkanélküli — a legnagyobb igyekezetem dacára sem tudtam előteremteni, szemben a vasárnapi futballmérkőzéssel és az esti mozielőadással, ahová sikerült szabadjegyeket szereznem. Amidőn pénztelenségem sivár helyzetét közöltem páter Vargával, a páter azonnal kifizette helyettem a 6 pengőt. Erre igazán nem számítottam. Így történt, hogy a meccset is, meg a mozit is kénytelen voltam azok félidejében otthagyni, hogy a hátralevő rész fantasztikus találgatásának rabjaként vonuljak be a villába.

Heten voltunk. Hat egyetemi hallgató és én, a munkanélküli proli.

Reggel 6-kor keltünk. A további program így alakult: fél 7-kor lelkigyakorlat. Fél nyolckor szentmise hallgatás. Nyolckor reggeli, utána Szent-

ség látogatás, majd szabad elmélkedés a kertben. Fél tizkor lelkigyakorlat. Tizenkettőkor ebéd, utána ismét szabad elmélkedés vagy pihenés. Háromkor lelkigyakorlat. Ötkor lelkigyakorlat, utána elmélkedés. Hétkor vacsora, utána Szentséglátogatás, majd a kertben közös vitaest. Ez volt a nap egyetlen időszaka, midőn egymással beszélünk. Ez mindvégig változatlanul így tartott.

Nálam azonban nem egészen volt változatlan. Mindent végighallgattam én is pontosan, hogy utána én is elmélkedjem, — de talán máshogyan, mint a többi.

Az első napon kiültem az országutat elzáró kökerítés mellé egy padra és küzködtem. Az egyik oldalról a végighallgatott érvek és igazságok tornyosultak elé, a másik oldalról viszont idegpattnásig feszülő kíváncsiság azíránt, hogyan végződött a szegedi csapat második félideje? — győzött-e a Fradi? — hogyan végeztek a szegedi atléták Debrecenben? — és a magyar evezősök Belgrádban? — hogyan fogadták az olimpiásról hazatérő győzteseket? stb. stb. Számtalan kérdés, melyre nem kaptam feleletet, bár akik megadhatták volna, azok százával haladtak el mellettem, — de közöttünk volt a világi életet teljesen elvlasztó kőfal.

A bevonulásunk óta fennálló néma csend emberi gondolkozást átváltoztató, lenyűgöző hatása óriási forradalmat idézett elő gondolatmenetemben. Reggeltől-estig egyebet sem hallani, mint a páter bámulatos türelemmel, felkészültséggel, indokkal és igazságokkal alátámasztott, ellentmondást nem tűrő szavait, hogy közbe-közbe mint a megnémultak sétál-gassunk elmélkedve egymás mellett, visszatartva még azt az ártatlan mosolyt is, mely olykor-olykor előtört volna, ha nem tartotta volna vissza az, hogy ezzel esetleg megzavarja vagy megbotránkoztatja a többi résztvevőt. Mindez odavezetett, hogy minden ellenkező gondolataim dacára is úgy tört elő belőlem a gondolat, mint a földből a gejzir; nem nekem való hely ez. Nekem szabadság, földi örömök, Szeged FC és Fradi győzelmek kellene... ezután vágódtam én kezdettől fogva, de... hiába volt minden. Fülemben csengtek a páter megcáfolhatatlan igazságai s előbbeni gondolataim — mint a gejzir — úgy omlottak össze.

Az első éjszaka még eme küzdelmek hatása alatt állottam. Eredményként reggel a földön ébredtem. Nem én voltam az egyedüli. Igaz, hogy a másik két társam önként aludt a földön, mert minden ágy rövidnek bizonyult számukra.

A másik nap már simán ment. A páter előadásaiiban felhozott igazságok pörölyesapásainak hatása alatt már nem kíváncsítottam többé a sporteredmények feltétlen tudása után, mert az ott uralkodó csend és magány már valami különös felemelő és magasztos érzéssel töltött el. Megszerettem e helyet s számomra teljes boldogságot jelentett az a magány, melyből nem is olyan régen még szökni szerettem volna.

A harmadik nap ottartózkodásunk utolsó napja volt, melyet őszintén sajnáltam. Sajnáltam, hogy egy ilyen hatalmas lelkitusa után, — melynek hatása alatt az egész életcéloamat másként láttam, mint azelőtt, — nem hallgathatom tovább az isteni igazságok további megismertetését és nem tanulmányozhatom tovább azt az embert, aki az egész életét Istennek szen-

telve él. Dolgozva, tanulva és hirdetve az Isten igéit reggeltől estig a legnagobb anyagi szegénységben. Végtelen nagy tudása, szerénysége, kedvesége és alázatossága a földi élet leélésére a legszebb példakép, melyet valaha is láttam.

Őszintén sajnáltam az utolsó nap elmúlását.

Politikával foglalkozó ember vagyok, aki a politika útvesztőjének majd minden nyílt és titkos útját végigjárta, de aki az igazi utat csak most találta meg. Éppen ezért nem mehetek el ezen események mellett anélkül, hogy ezeknek politikai vonatkozásaira is ne térjek ki.

Nem mentem oda mint szent ember és nem is távoztam onnan mint szent. Mégis más emberként távoztam, mint érkeztem.

Miért?

Azért, mert ezidő alatt olyan dolgokat láttam, olyan megdönthetetlen igazságokat hallottam, melyeknek legnagyobbbrészéről tévhitben élnek azok, akik ezeket támadják. Nem munkások, nem iparosok, hanem az életbe kilépni készülő egyetemi öreg-ifjak közé pottyantam, én, a külső életben már annyit csalódott és az ezen ármánykodó, protekciós világban annyit félretaszított munkanélküli proli, aki legfeljebb csak eggyel »dicsekedhet«, azzal, hogy már számtalanszor »lekommunistázták«. Hogy kik, mikor és hol, az most nem tartozik ide, de idetartozik az, hogy minden hallgató mint igaz keresztény testvérét fogadott és bucsuztatott. Az évek óta tartó keserű munkanélküliség bélyegét magán viselő öltözékem nem jelentett válaszfalat közöttünk. A pénztelenségem sem jelenthetett akadályt s a részemet kérés és célzás nélkül azonnal kifizette egy olyan páter, aki a félvilág egyetemét kijárta már, de aki mindemellett olyan szegény, — az egész renddel egyetemben, — hogy egyszerűbb szobában lakik, mint bármelyik munkás. Mindez csak azért, mert ők az igazi keresztények!

Avagy nem felemelő érzés volt-e, midőn az Isten házában, az áhitat szent csendjében egymás mellett dicsérte az Urat fiatal, öreg, férfi és nő, méltóságos úr és munkanélküli. Itt nem volt kor, nem és rang. Itt csak Isten gyermeke áldozott. Kell-e ennél szebb és magasabb demokrácia?

Demokráciát sürgető demagógok nem akarjátok észrevenni, hogy a katolikus egyház már évszázadok óta hirdeti és vallja azt a demokráciát, melynek eljöveteleért ti még ma is harcoltok? Köztetek éltem, évtizedeken keresztül és így tudom előre a válaszokat, ismerem az érveléseiteket. Tudom veletek együtt, — de ezt az igazi keresztények is tudják, — hogy nagyon sokan vannak olyanok, akik csak a keresztvizet hordják magukon, de a keresztényi szeretetet nem. Tudom, hogy ti ezt súlyosan és jogosan elítéletek. Igazatok van. De nincs igazatok abban, amit nem tudtok, hogy mindezt az igazi keresztények épp oly szigorral elítélik, mint ti. Nincs igazatok abban, a mit nem tudtok. És ti sokat nem tudtok. Számotokra is szabad az út, — menjetek el egyetlen egy ilyen lelkiyakorlatra és akkor belátjátok, hogy az eddigi működétek szélmalomharc volt. Mindezt saját magán tapasztalta

Egy munkanélküli.

**Iratkozzon be
a Katolikus Tudósító Kölcsönkönyvtárába!**

— SZEMÉLYI VALTOZÁSOK. Dr. *Glattfelder* Gyula megyéspüspök most megjelent VII. számú főpásztori kötlevelében a következő személyi változásokat rendelte el: *Breisch* Béla püspöki helynök és szegedi prépostot a zsinati vizsgálóbizottság elnökévé nevezte ki. — *Reibel* Mihály eleki segédlelkészt a Wenckheim grófi család kegyúri bemutatója alapján eleki plébánossá nevezte ki. — A battonyai plébánia adminisztrálását *Nagy* József ottani segédlelkészre bízta. — *Kránitz* Imre felsőközponti segédlelkész helyi lelkész lett Óföldsékon. — *Papp* Béla dr. és *Bauer* Bertalan minorita atyákat szerzetesi fogadalmaik alól felmentették és a csanádi egyházmegyébe kebelezték be. — A szeptemberi zsinati vizsgálatokon a plébánosi vizsgát letették: *Reibel* Mihály és *Virág* Sándor. Utóbbi egyúttal középiskolai hittanári vizsgát is tett.

— BACK BERNÁT UJABB NAGY ÁLDÓZATKÉSZSÉGE. A fogadalmi templom megépítésekor a berendezés finanszírozása terén bőkezű és jótékony mecénás akadt begavári *Back* Bernát felsőházi tag személyében. Az istentiszteleteket éveken keresztül a templom mostani keresztoltáránál végezték, amelyet ma is »Back-oltár«-nak neveznek, mert *Back* Bernát állíttatta nagy költséggel. A csendes jótékonykodó nagyiparos azóta is számos esetben adományozott jelentős összegeket részint szegénysegélyezési, részint kegyeletes célokra. Most ismét abban a helyzetben vagyunk, hogy — bár *Back* Bernát nem szereti, ha jóté-

konysága napvilágra kerül — megint egy nagyjelentőségű adományáról emlékezzünk meg.

Ismeretes, hogy a fogadalmi templom szentségi oltára, amelyről az előbb beszéltünk, általában a szentáldozások helye. Eddig azonban még hiányzik az áldozatókorklát. A múlt napokban *Back* Bernát a templom stílusának megfelelő, márványból készült áldozatókorklátot adományozott a templomnak, közel 2000 pengő értékben. Ez az újabb bőkezű adakozás nagy lépéssel viszi előre a fogadalmi templom belső berendezését amely bizony még igen hiányos és a nehéz viszonyok jellegét viseli magán. Az áldozatókorklátot *Foerk* Ernő tervei szerint *Krausz* Lajos budapesti szobrászművész készíti, aki a Szent Gellért oltárt is készítette. Az áldozatókorklát felállítására már a közeljövőben megtörténik.

— A SZEGEDI MÁRIA KONGREGÁCIÓK október 5—9-ig nagyszabású »Magyarok Nagyasszonya« ünnepeket rendeztek. A férfi kongregációk okt. 5-én tartották ülésüket, amelynek előadói *Vadász* József, *Gauder* Andor, *György* Mihály és *Lauber* József voltak, az elnöki tisztet *Muntyán* István dr. töltötte be. A női kongregációk okt. 7-én tartották gyűlésüket *Somogyi* Szilveszter dr.-né elnökletével. Előadók voltak: dr. *Tóth* Imréné, N. *Czike* Gáborné, *Turcsányi* Sipos Margit és *Villing* Gyuláné. A fogadalmi templomban okt. 9-én *Glattfelder* Gyula dr. megyéspüspök ünnepélyes szentmise keretében áldoztatta meg a kongreganista sereget.

Ugyaneznap délután a rókusai általi iskolában diszközgyűlés zárta be az ünnepségeket. A diszközgyűlésen Muntyán István dr. táblai tanácselnök elnökölt. Megnyitó beszéde után báró Malcomes Kamillóné, Juhász István dr., Vicsay Árpád és a központi vezetőség képviselőjében megjelent P. Omerovich Tamás jezsuita atya mondottak nagyjelentőségű beszédeket. Végül *Glattfelder* Gyula dr. megyésfőpásztor nagyhatású beszédében Szűz Máriát eszményképpül állította a kongreganisták és minden igaz magyar elé.

— MEGHIVÓ A SZOCIÁLIS TESTVÉREK KURZUSAIRA. október 19., 20. és 21.-én. A szerzetesi élet kötetlen formákban. 1. A szerzetesség fejlődése a reneteségtől napjainkig. 2. A világalakulás és a lélekmentés eszközei. 3. A Társaság külső testvéri szervezete és feladatai. — A kurzus irányjelző akar lenni azoknak a lelkeknek, akiknek hivatásuk van, de körülményeiknél fogva nem követhetik azt úgy, hogy belépjenek egy kötött formák közt élő szerzet közösségébe. Utmutatás akar lenni azoknak is, akiket az élet megakadályozott abban, hogy hivatásukat követhessék és most lelkükben egy fájó érzéssel kell látniok, hogy amikor elmúltak útjukból az akadályok és az életükhöz szükséges anyagiak biztosítva vannak, előrehaladott koruk miatt nem kopoghatnak a zárda ajtaján. A Társaság programjába vette, hogy ezeket az Istent kereső lelkeket munkájába bekapcsolva, próbálja céljukhoz segíteni.

— ANGOL, FRANCIA, NÉMET NYELVTANFOLYAM nyílik a Szegedi Katolikus Növédő Egyesület székházában (Korona-u. 18. sz. alatt) úgy kezdők, mint haladók ré-

szére a legkiválóbb tanerők vezetésevel. A nyelvtanfolyam november hó 1.-én kezdődik és május hó 1-ig tart. Az egyesület tagjai részére havi három pengő. Nem tagok is részt vehetnek havi 6 pengőért heti 2 órán át. Ezuton szólítja fel a Katolikus Növédő Egyesület Szeged város hölgyeit, hogy tagjai sorába lépjen be. Nemcsak a tanfolyam kedvezményes hallgatásának előnyét nyújtja, de az évtizedes szokásos nagybőjti előadásokat, úgy a három napos lelkigyakorlatot ingyen élvezhetik tagjai. Jelentkezni lehet a székház első emeleti irodájában mindennap d.e. 9 órától 1-ig, d.u. 3—6 óráig.

HA KÉSZPÉNZARON akar hat havi részletre vásárolni, mindent megkaphat a **Hermes** Iroda útján, Szeged, Somogyi-u. 24. I. em.

PESTI MAGYAR
KERESKEDELMI BANK
SZEGEDI FIÓRJA

Vörösmarty-utca 7. szám.
A Kir. Törvényszék inellett
Telefonszám: 1004 és 1098.

*

Előnyös feltételek alapján
mindenféle
kölcsönt folyósít.

*

Betéteket elfogad
takarékkönyve cskékre.

A pápa órása

Rómában történt a XVI. század vége felé. Egy szürke, ferences barát lépegetett a kicsi, kigyózó, köves utcákon végig a Navone-tér közelében. Egyszer csak hirtelen megáll egy kicsi órásműhely előtt, amelynek kirakata megragadta figyelmét. Órák, óraszerkezetek voltak kirakva, de meglepő izléssel csoportosítva.

Az órásbutik előtt vagy hat-hét gyermek játszott. Édesanyjuk ügyelt gondosan rájuk a műhely küszöbéről. A gyermekeken összevissza foltozott, szegényes, kopott ruha volt. Az anya egészen fiatal volt még, de beesett, mély szemei sok nyomort, tűrést, szenvedést árultak el. Valami kifejezhetetlen édes, melankólikus mosollyal figyelte gyermekeit. Talán már a vacsoráról gondolkodott s ezért lett olyan hirtelen szomorú az arca.

A ferences barát még egy pillanatig bámulta a kirakat műizlését s azután lassan, gondolkodva, megindult a küszöbön varogató órásné felé.

— A férje benn van? — kérdi a nőt lehelő, finom hangon.

— Nincs itthon, Atyám, de azonnal jó. Tessék bejönni.

A barát leült egy rozoga, kicsi zsámolyra s várt csendesen. Kíváncsian nézett körül. Érdeklődő szemei elárulták, hogy ismeri az órás mesterséget. Mindent végigjárt tekintetével figyelmesen. Szétszedett órák, imbolygó tervezgetések között valami csodálatos dolgot vett észre. Valamit, amit ilyen eldugott, kicsi butikokban senki sem várna. Szinte megrándult lázban égő arca az izgalomtól: »Hej, a csodáját, ez az ember kell, hogy értsen a felsőbb matematikához« — mormogta magánkívül.

Amíg így tünődött magában, az órás mester, Pamphilo Bonelli, 40 éves körüli férfiú, megérkezett.

Felesége kérdő tekintetere lemondólag intett: semmi! — mondta halkán, sem Paolonak, sem Giovanninak.

— De hát mi lesz velünk, mit adok nekik enni, édes Istenem, — zokogott fel az anya, kötényébe rejtve el arcát.

— Talán csak nem hagy el egészen a Mindenható, — rebegte a férfi, szomorúságtól elhalkultan.

A ferences barát megértett odabenn minden szót. Felkelt és szép lassan a beszélgetőkhez közeledett. A mester mély tisztelettel köszönt. Beszélgetni kezdtek. S ekkor fedezte fel a ferences páter, hogy nem közönséges órással áll szemben. Valóságos tudós volt a mester, aki nemcsak az órákat ismerte, hanem a történelmet is alaposan.

— Pamphilo mester! — kiáltott fel öt perc múlva elragadtatva a barát. — hiszen ön valóságos művész és tudós.

— Köszönöm, Atyám, jóságos túlbecsülését, — válaszolt mosolyogva, kedves szerénységgel az órás. — A mesterségemet a páviai egyetemen végeztem, ahol a híres Claudio Vesperelli volt a tanárom. A matematikát és asztronomiát Octaviano Michaeli és Bono Labini szájából hallottam a bolognai egyetemen. És végül a florencei egyetemen végeztem.

— De hát... mi a csodát... csinál, — hebegett egészen színéből kikelve a jóságos ferences páter. — Ilyen ragyogó ifjúság után, hogy esett le ilyen mélyen. Mert úgy látom, egyáltalán nem úszik bőségben.

— Igaza van, Atyám... valóban egy falat kenyér sincs a házamban, amit este a gyermekeknek adjak...

— De hát hogy lehetséges ez, Pamphilo mester, az Ön eszével, az Ön tudásával így tengődni...? Nincsenek megrendelések?

— Atyám, a lámpát először meg kell gyújtani, hogy világosítson. Ilyen nyomorult kicsi utcában nem jár se biboros, se herceg, se gazdag városi ur. Nem ide jönnek azok órát keresni.

— No igen, de hát meg kell ismertetni magát.

— Ajaj, Istenem, — sóhajtott a mester. — Nem olyan könnyű az. Először élni kell. Amilyen munkát adnak, olyannal dolgozom. Az ember csak felejt. Látja, Atyám, ezelőtt egy órával hagytam el a Madonei kolostort, ahol az emberek tátott szájjal bámulták Hieronymo Blandinelli remek toronyóráját. És énnekem be kell érnem ezekkel a nyomorult reparációkkal. Ezekből ítéljék meg az én tehetségemet?

— Miért nem kéri valamelyik római nagy ur pártfogását?

— Kértem már. Magától a Szentatyától kértem, de a Vatikán néma maradt az én kérésemre. Ugyanigy a biboros paloták és a nagy apátságok is.

— Lehetetlen! És mit kért a pápától?

— Nagyon csekély volt az, higgye el Atyám, nem szegényített volna meg egy fillérrel se senkit.

— De mi volt az?

— Csak azt kértem a Szentatyától, hogy csak egyszer menjen itt el körmenetileg a Quirinál vagy a Santa Maria Maggiore felé. Hiszen minden évben többször megy arra körmenet s én azt hiszem, mindegy, hogy melyik utcán keresztül. Vagy talán vakmerő, tiszteletlen volt ez a kérés?

— Egyáltalán nem, — válaszolt a ferences. — Biztosítom, hogy ha a pápa megkapta volna a kérést, meg is tette volna.

— Nem kételkedem, Atyám. Én is tudom: sokan vannak a pápai udvarban, irodákban s biztos vagyok, hogy kérésem nem került a pápa elé...

— No, de nem lesz ez így sokáig. Biztosítom róla, Pamphilo mester. Csak bátorság és kitartás. A viszontlátásra: Ha mégegy-szer jövök, jó hírt hozok.

* * *

De a barát sokáig nem jött vissza. Azonban még sem feled-

kezett meg Pamphilo mesterről. Egy reggel örömittasan bugtak össze az örökváros harangjai. A Szentatya a pár nappal azelőtt megválasztott V. Sixtus pápa ragyogó díszmenetben először ment végig rajta. Virágéső, harangszó, zene, ének volt az egész város.

De mi az?... Milyen különös... A hatalmas menet befordul a kicsi sikátorutcába, az órás utcájába...

Az órás megkövülten áll boltja előtt. Nem tudja, hogy álmodik, vagy ébren van...

— Pamphilo mester, — közeledett hozzá a fejedelmektől körülvéve a pápa, — nézd, eljöttem meggyujtani a lámpásodat...

— Szentséges Atyám, — hebegett a meglepetéstől és örömtől a mester, aki az új papában felismerte a nála járt ferences barátot.

— Meg vagy-e velem elégedve? — mosolygott kedvesen a Szentatya. — Ime, megrendelést is hoztam. A Santo Bibiano biboros ura, akit itt látsz az oldalam mellett, arra kér, hogy javítsd meg a katedrális híres toronyóráját. Nekem pedig csinálj a Navone-téren egy nagy órát... S hogy egészen biztosítsam a jövőt, ime ezennel kinevezlek udvari órássommá.

— Szentatya órása! — kiáltott fel ragyogó szemekkel a mester. Ezt az örömet és kitüntetést már nem bírta el állva. A boldogságtól egész családjával lerogyott térdre V. Sixtus pápa elé. Életem legszebb perce. Minden munkám a pápaság dicsőségére teszem.

Csak szabatosan!...

A pesti utcáknak egyik szabadkőmives harsonája ezeket írta a minap:

»A kormányválsággal kapcsolatban tegnap kezdődtek meg a kihallgatások. A Ház elnökei és Bethlen István gróf után Serédi Jusztinián hercegprimás megy audienciára, aki tudvalévően a felsőháznak is tagja«...

A sorokból kiáradó közjogi tudatlanság még azt a műveletlenséget is felülmulja, amely a »tudományos« szintjére oly sokat tartó szabadkőmives organum minden cikkéből kiárad. A politikai rovatvezető úr, aki a közjögöt valószínűleg a Newyork-kávéház egyik sarokasztalánál tanulmányozhatta, még arról sem hallott eddig, hogy a mindenkori hercegprimás első zászlósura az országnak s mint legelső közjogi méltóság, az államfőnek is legelső tanácsadója... De kár az esettel foglalkozni. A destrukció szócsöve akkor sem tulajdonítana nagyobb jelentőséget a hercegprimás politikai véleményadásának, ha tanult publicistákkal rendelkeznek és tisztában volna a magyar egyházfő közjogi szerepével. Hiszen a baloldal tekintélyei Rothenstein Mórnál és Büchler Jakabnál kezdődnek, hogy azután egy magasba szökellő íveléssel a Sándor Pál fejmagasságán be is végződjenek. Az a jó szerencse, hogy ezek az utóbbiak nem tartoznak a zászlósura és egyéb közjogi méltóságok közé, mert ha odatartoznának, a politikai rovatvezető kénytelen volna egy közjogi kompendiumot beszerezni.

Szerkesztői üzenetek

K. J. Makó. Határozottan kifogásolható egyesek azon eljárása, hogy már áldozás után távoznak a templomból. Ezek akkor, ha a kötelező misehallgatáskor történik, bünt követnek el, máskor is tiszteletlenséggel vádolhatók.

Cs. P. Szeged. Ön azt kérdezi, mikor lehet gyónás nélkül a szentáldozáshoz járulni. A régi keresztények naponként, amikor a szentmisén jelen voltak, mindig áldoztak is. Később ez a buzgóság ellanyhult. Az újabb időkben a pápák mindjobban sürgetik a gyakori szentáldozást, hogy ezáltal a hívek hitükben megerősödjenek és a mindennapi küzdelemhez erőt merítsenek. Sokan azért nem mernek naponként áldozni, mert mint mondják »hátha nem leszek reá méltó«. Bizonyos, hogy a szentáldozásra »méltók« soha sem

leszünk. Az Ur Jézus nem kíván tőlünk mást, mint tiszta szívet. Tehát ha készakarva nem vétkezünk súlyosan, nyugodtan áldozhatunk többször is egyetlen szentgyónás után. Legjobb ezt gyóntatójukkal megbeszélni.

— AZ UJSZEGEDI KULTURHAZ felszentelése október 9.-ére volt kitűzve. A kongregációs ünnepek miatt azonban a Megyéspáspásztor akadályoztatva lévén, a felavatást későbbi időpontra kellett halasztani.

A SZEGED-VÁROSI GŐZFÜRDŐ közli, hogy a közös gőzfürdő június hó 20-tól szeptember hó 1-ig a *férfiak részére* kedden, csütörtökön, szombaton, vasárnap; a *nők részére* hétfőn, szerdán, pénteken van nyitva. *Hideggvögy-, kádjürdő és uszoda nők és férfiak részéről mindennap igénybe vehető.*

FÜZÖT

eredeti párisi modellek szerint a legolcsóbbra készít
HÖFLE kesztyűs
Szeged, Klauzál-tér 3.

Zeneművek raktára

Traub B. és Társa Klauzál-tér,
Kiss Dávid palota.

Felelős szerkesztő vitéz MÁRIAFÖLDY MARTON dr.

A lapot szerkeszti és kiadja: BALOGH ISTVÁN dr.

Nyomja a Prometheus-nyomda.

Szeged, Dugonics-tér 12. Telefon: 23—29.